

ΕΡΜΗΣ

Ετήσια συνδρομή διὰ τὴν Σύρον - - Δραχ. 24.
Διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰ ἐξωτερικὰ - - - 26.

Τιμὴ καταχωρήσεως πρὸς λεπτὰ 18 τὸν στίχον
Διὰ τὰ δικαστικά " 15. " "

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ.

Δημοσιεύομεν τὸ ἐπόμενον ἄρθρον, τὸ ὁποῖον ἐρανίζομεθα ἐκ τοῦ Αὐστριακοῦ Παρατηρητοῦ τῆς 20. Νοεμβρίου, τὸ ἀφορῶν τὴν συσσωμάτωσιν τῆς Κρακοβίας μετὰ τὴν Αὐστριακὴν αὐτοκρατορίαν, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος, ποῖον κίνδυνον ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας τρέχουν τὰ μικρὰ καὶ ἀσθενῆ ἔθνη, ὅσakis διὰ τῆς ἀπερισκεπτοῦ διαγωγῆς των, δίδουν ἀφορμὰς εἰς τὰ ἰσχυρὰ, τοῦ νὰ τὰ ἐξαλείψωσιν ἀπὸ τὸν κατὰ λόγον τῶν ἀνεξαρτητῶν καὶ αὐτονομῶν ἐθνῶν ὅτι ὁ ἰσχυρὸς εὐρίσκει πάντοτε λόγους διὰ νὰ δικαιώσῃ πᾶσαν κατὰ τοῦ ἀσθενοῦς καταπίεσιν του, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἐνεστώσαν Εὐρώπαικὴν πολιτικὴν, καθ' ἣν κομιμοποιῶνται ὅλαι αἱ πετελεσμένα πράξεις, οὐαὶ εἰς τὸ ἔθνος τὸ ὁποῖον ἤθελε δυστυχήσει νὰ ὑποδουλωθῇ ὡπωσδήποτε.

Διὰ τοῦ ἀπὸ τὴν γηθευτὴν χρονολογία φύλλου μας, ἐκοινοποιήσαμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μᾶς τὴν ἐπίσημον δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως τῶν τριῶν αὐτῶν τῆς Αὐστρίας, Πρωσίας καὶ Ρωσίας, διὰ τῆς ὁποίας ἡ ἡδὴ ἐλευθερὰ πόλις τῆς Κρακοβίας, καὶ ἅπανα ἡ περιφέρεια αὐτῆς ἐσυσσώματώθη μετὰ τὴν Αὐστριακὴν Μοναρχίαν. Διὰ τοῦ σημερινοῦ μας δὲ φύλλου διακοινοῦμεν τὰς ἐπόμενας καθαρὰς διασαφῆσεις, περὶ τῶν ἱστορικῶν περιστάσεων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ δημοσίου δικαίου στηριζομένων αἰτιολογιῶν, αἵτινες προηγούνται τῆς ἀποφάσεως ταύτης. Ὅτε διελύθη τὸ Πολωνικὸν Βασίλειον, ἐν μέρος τοῦ τόπου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν κατοχὴν τοῦ βασιλείου αὐτοῦ ὠνομάζετο Ἀυτικὴ Γαλλία, εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ὁποίας ἐκείτῃ πόλιν τῆς Κρακοβίας, ὑπεβλήθη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Αὐστρίας, κατὰ συνέπειαν τῆς ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου 1795, συνθήκης τῆς κλεισθείσης ἐν Πετρούπολει. Ἡ πόλις αὕτη διέμεινε διὰ 14 ἐτῶν διάστημα εἰρηνικὴ καὶ ἡσυχος ὑπὸ τὸ γλυκὺ σκῆπτρον τῆς Κυβερνήσεως αὐτῆς· ἀλλ' ἡ ἐν Βιέννῃ κλεισθεῖσα εἰρήνη τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1809, διεχώρισε τὴν Κρακοβίαν ἀπὸ τὴν Αὐστρίαν, προσθέσασα αὐτὴν εἰς τὸ Δουκάτον τῆς Βαρσοβίας, τὸ ὁποῖον ἀνῆκε τότε εἰς τὸ βασίλειον τῆς Σαξωνίας, τὸ ὁφείλον τὴν καταγωγὴν του εἰς τοὺς εὐτυχεῖς πολέμους τοῦ Ναπολέοντος. Μολονότι κατ' ἀρχὰς ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων ἐσκόπευε ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀρχαίαν Πολωνίαν, μετῶν ὅμως τὴν τότε κατὰστάσιν τῆς Εὐρώπης καὶ τὰς ἐνυπαρχούσας δυσκολίας ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κράτους τῆς Πολωνίας, ἐπέσθη περὶ τῆς δυσκολίας τοῦ νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ σχέδιόν του αὐτό, ὥστε ἤνωσε τὴν Σαξωνίαν μετὰ τὰς τρεῖς ἄλλας δυνάμεις τὰς κατεχούσας τὴν ἀρχαίαν Πολωνίαν, καὶ δημιουργήσας τὸ Δουκάτον τῆς Βαρσοβίας, διέμελινεν εἰς τέσσαρα μέρη τὴν Πολωνίαν. Τὸ πέραν ἐπομένως τῆς ἐκστρατείας τοῦ 1812 ἔθετο τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον εἰς τὴν κατοχὴν τῶν τοῦ γηπέδου ἐκείνου μερίδων, αἱ ὁποῖαι συσσωματωθεῖσαι ἀπετέλεσαν τὸ Δουκάτον τῆς Βαρσοβίας. Κατὰ συνέπειαν ταύτης τῆς τῶν πραγμάτων καταστάσεως, ἔλαβον χώραν διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν τριῶν μυστικοσυμβουλιῶν, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ἡ δημιουργία τοῦ σημερινοῦ Βασιλείου τῆς Πολωνίας, καὶ αἱ λοιπαὶ συμφωνίαι, αἱ ἀφορῶσαι τὴν ἀρχαιοτέραν θέσιν τοῦ Πολωνικοῦ ἐδάφους· μετὰ αὐτῶν δὲ ἐδημιουργήθη τὸ ἐλεύθερον κράτος τῆς Κρακοβίας. Αἱ τρεῖς αὐταὶ παρέστησαν τὰς περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου ἀποφάσεις των διὰ τῆς συνθήκης τῆς 3. Μαΐου 1815. αἱ δὲ ἄλλαι δυνάμεις, αἱ ὑπογράφασαι τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν Βιέννῃ συνόδου, ἐπεριορίσθη-

σαν εἰς τὸ νὰ παραδεχθῶσι τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ὡς ἀποτέλεσμα τῶν διαπραγματεύσεων, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον χώραν μετὰ τῶν τριῶν αὐτῶν, χωρὶς ν' ἀναμιχθῶσιν εἰς τὰς σχέσεις τὰς ἀφορώσας τὰς τῶν γηπέδων διαθέσεις, αἱ ὁποῖαι ἐθεωρήθησαν ὡς ξέναι. Ὁλως διόλου εἰς αὐτάς.

Κατὰ συνέπειαν τούτων πάντων ἡ Κρακοβία ἔμεινεν αὐτόνομος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1815. ὑποκειμένη μόνον εἰς τὴν προστασίαν τῶν τριῶν δυνάμεων· καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὰς ἐπὶ τοῦ δημοσίου δικαίου σχέσεις τῆς μετὰ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης, ἐμεσολάβουν ὑπὲρ αὐτῆς οἱ προστάται τῆς. Αἱ σχέσεις αὗται διετηρήθησαν εἰρηνικαὶ μέχρι τοῦ ἔτους 1830· ἀλλ' ἐν τούτοις, καὶ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Βασιλείου τῆς Πολωνίας, ἀνεράνησαν εἰς τὴν Κρακοβίαν συμπτώματα ἀναβρασμοῦ, τὰ ὁποῖα αἱ ἐκείσε ἀρχαὶ ἀντὶ νὰ περιστείλωσι σοβαρῶς, ἀντέταξαν εἰς αὐτὰ ἀντίστασιν ἀσθενῆ καὶ ἀμφίβολον. Τότε αἱ προστάτιδες δυνάμεις ἠναγκάσθησαν νὰ πολυπλασιάσωσι τὰ στρατεύματά των εἰς τὰ μεθόρια τοῦ κράτους αὐτοῦ, διὰ νὰ δυνηθῶν ν' ἀποκαταστήσωσι τὴν τάξιν, ἐν περιπτώσει ἐπαναστατικοῦ κινήματος. Καὶ μολαταῦτα ὅτε κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1830. ἐξεβράγη ἡ τῆς Βαρσοβίας ἐπαναστάσις, ἐχαιρετήθη αὕτη εἰς τὴν Κρακοβίαν μετὰ τὸν ζωηρότερον ἐνθουσιασμόν. Παρασκευάσθη τὴν πασίγνωστον διαδήλωσιν τῶν ἐθνικῶν κατὰ τῆς Ρωσίας αἰσθημάτων, ἅτινα εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἐγίνοντο γνωστὰ ὑπὸ τὰ ἐπιθετικώτερα σχήματα. Ἡ συμφωνηθεῖσα οὐδετερότης παρεβιάσθη μετὰ τὸν πλέον ἀμφίβολον τρόπον. Τάγμα μαθητῶν ὠπλίσθη καὶ προπαρεσκευάσθη, διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν πόλεμον, ἐδόθησαν εἰς τοὺς ἐπαναστάτας ὅλα τὰ πολεμοφόδια τῶν ὁποίων εἶχον χρεῖαν, ἐσυστήθησαν ἐργαστήρια ὀπλων καὶ μύλων πυρίτιδος, καὶ ἡγοράσθησαν ἀπὸ τὸ ἐξωπερικὸν πάντα ὅσα δὲν ἤδυναντο νὰ κατασκευασθῶσιν ἐν τῇ Κρακοβίᾳ. Ἐμποροὶ Κρακοβοὶ ἐροδίασαν τοὺς ἐπαναστάτας ἀπὸ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα των, καὶ ἡτοίμασαν στρατιώτας καὶ ἵππους· ὅτε δὲ ὁ Πρόεδρος τῆς τότε Γερουσίας Κόμης Wodzichi ἤλθει νὰ ἐμποδίσῃ τοιαύτην προφανῆ παραβίασιν τῶν συνθηκῶν, προεκάλεσθη κατ' αὐτοῦ ὀχλαγωγία, καὶ ἀπειληθεὶς οὗτος ὅτι θέλει φονεῖσθαι, ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸν βαθμὸν του καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔδαφος τῆς Κρακοβίας. Ὅτε δὲ κατὰ τὸ ἔτος 1831· ὑπετάχθη ἐκ νέου τὸ βασίλειον τῆς Πολωνίας, στρατιωτικὸν ῥωσικὸν σῶμα ἐπησχόλησε τὴν Κρακοβίαν καὶ τὸ ἔδαφός της, διὰ ν' ἀποπλίσῃ καὶ νὰ συλλάβῃ τὰ λείψανα τοῦ Πολωνικοῦ στρατοῦ, τὰ ὁποῖα εἶχον καταφύγει αὐτόθι, καὶ ὅτε ὁ πόλεμος ἐτελείωσεν, αἱ τρεῖς προστάτιδες δυνάμεις ἐσυμβουλευθῆσαν περὶ τῶν μέσων τοῦ νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν τάξιν εἰς τὴν Κρακοβίαν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦτο δύσκολος εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ὅρων τῆς συνθήκης, ἐξηκολούθησαν αἱ δυνάμεις τὴν γενναίαν προστασίαν των πρὸς τὸ κράτος αὐτό, τὸ παρ' αὐτῶν δημιουργηθὲν, καὶ μετὰ αὐτὸ αἰσθημα ἐδόσαν εἰς τὴν Κρακοβίαν ἀπερίοριστον ἀμνηστειάν, ἐνεκα τῆς ὁποίας δὲν ἔμεινεν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ τόπου αὐτοῦ, εἰμὴ ἡ ἐνθύμισις τῶν χρηματικῶν ὠφελειῶν τὰς ὁποίας ἀπῆλυσαν· καθότι διερχούσης τῆς ἐπαναστάσεως, τὸ τελωνειακὸν μεθόριον, τὸ μετὰ τῆς Κρακοβίας καὶ τοῦ Πολωνικοῦ Βασιλείου ἐθεωρήθη ὡς μὴ ὑπάρχον, ὥστε μία μερὶς τῶν ἐμπόρων ὠφελήθη ἀπὸ τὴν περιστάσιν ταύτην, διὰ νὰ κάμῃ σημαντικὰ χρηματικὰ κέρδη. Ὅθεν ἐπειδὴ τοιαῦτα ὠφελήματα ἠλπίζοντο ἀπὸ τὴν ἐπάνδρον τῶν ἀνησυχῶν εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην τῶν πλησιοχώρων ἐπαρχιῶν, εὐκολον εἶναι νὰ κατανοήσῃ τις κατὰ πόσον ὁ λαὸς ἐκείνος ἦτον εὐδιάθετος εἰς τὸ νὰ διαφραγῇ. Ἀνθρωποὶ μοχθηροὶ ἐθεώρουν ὡς ἐπικερδὲς τὸ νὰ καλύπτωσι τὴν πλεονεξίαν των ὑπὸ τὸ πέπλον πατριωτικῶν αἰσθη-

μάτων, καὶ νὰ λαθρεμπορεύωνται ὑπὸ τὸ σχῆμα τῶν ἐπαναστατικῶν μηχανουργημάτων τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο ἡττον αἰσχυρίστα. Ἡ περιστάσις αὕτη δὲν πρέπει νὰ ὑπεκρύψῃ τὴν ὀψιν τοῦ κοινοῦ, διότι ἐξηγεῖ πλήθος φαινομένων τὰ ὁποῖα ἐφάνησαν ἐπομένως εἰς τὴν Κρακοβίαν, Μολονότι ἡ ἀμνηστειὰ κατὰ κακὴν τύχην δὲν καθυσχύασε τὰς ψυχὰς, προήγαγεν ὅμως ἀχαριστίαν τοσοῦτον ἐνεργητικὴν, καθόσον ἐστηρίχθη αὕτη εἰς συμφέροντα. Καὶ κατ' ἀλήθειαν ἐπὶ προφανῇ ἀντιφάσει κατὰ τῶν συνθηκῶν, αὐτοὶ οἱ ὑπῆκοοι τῶν τριῶν δυνάμεων Πολωνοὶ, οἱ ὅποιοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐπαναστάσιν τῆς Πολωνίας, εὗρον ἄσυλον εἰς τὴν Κρακοβίαν, καὶ εἰς ὅλα τὰ μηχανουργήματά των ἐδόθη προστασία καὶ βοήθεια. Οἱ κατάσκοποι οἱ πλέον περιφρονητοὶ, οἱ ὁποῖοι διαδοχικῶς ἐφάνησαν εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας τοῦ Βασιλείου τῆς Πολωνίας ὡς ὁ Zalinski καὶ Zawista, οἱ ἀδελφοὶ Zalewski καὶ Konaarski, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐξῆλθον τῆς Κρακοβίας, ὅπου πρὸ πολλῶν μηνῶν προητοίμαζον τὸ τοῦ προσηλυτισμοῦ ταξίδιον των. Δύο ἀδελφοὶ ἔμποροι ἦσαν οἱ λαμβάνοντες ἰδιαιτέρως φροντίδα νὰ δεικνύωσιν εἰς τοὺς κατασκόπους τοὺς δρόμους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔμελλον νὰ διέλθωσι, καὶ νὰ τυπώσωσι ταῦτο χρόνως εἰς τὰς πλησιοχώρους ἐπαρχίας ποσότητα ἐπαναστατικῶν λιβέλλων, οἱ ὁποῖοι ἐπέμποντο πρὸς αὐτοὺς ἀπὸ τὰ πρῶτα χαλκῆα τοῦ ἐπαναστατικοῦ προσηλυτισμοῦ. Ταῦτο χρόνως ἐσχηματίσθησαν εἰς τὴν Κρακοβίαν, ἀφ' ὅπου ἐπολλυπλασιάζοντο εἰς τὰς πλησιοχώρους ἐπαρχίας, αἱ διαφθορεῖς λαϊκαὶ ἐταιρεῖαι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Νουμά, ὁμοσπονδία παγκόσμιος τοῦ Πολωνικοῦ ἔθνους, ἐνωσις τοῦ Πολωνικοῦ λαοῦ καὶ ἐταιρεία ἀνώνυμος.

Ταχέως αἱ συνέπειαι τῆς κατὰστάσεως ταύτης ἐγνωστοποιήθησαν εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ Πολωνικοῦ ἐδάφους. Ἄν παραβῇ τις ταύτην τὴν τῶν πραγμάτων κατὰστασιν μετὰ τὴν προλαβούσαν, εὐκολον εἶναι νὰ κατανοήσῃ τὴν αἰτίαν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἀνεπτύσσετο πάντοτε ἡ ἰδίᾳ μιᾶς γενικῆς ἐπαναστάσεως, ἥτις ἐφάνητο ἀκάλυπτος. Μία τοιαύτη πραγμάτων κατὰστασις ἦτο προσφανεστάτα ἀσυμβίβαστος μετὰ τὰς συνθήκας, αἵτινες ἀπετέλουν τὰς βάσεις τῆς ἐλευθερίας πόλεως τῆς Κρακοβίας· ὥστε κατεστάμετο ἀδύνατον νὰ μὴ διαταραχθῶσιν αἱ σχέσεις αἱ μετὰ τῆς πόλεως αὐτῆς καὶ τῶν τριῶν προστατιδῶν δυνάμεων. Καὶ αὕτη ἡ Γερουσία τῆς Κρακοβίας ἀνεγνώρισε τοῦτο. Μετὰ ἑξ ἐτῶν μακροθυμίαν, ἐπειδὴ καὶ αὕτη ἡ Γερουσία τῆς Κρακοβίας ἐδήλωσε τὴν ἀνικανότητά της, αἱ τρεῖς προστάτιδες δυνάμεις ἠναγκάσθησαν νὰ προδιατεθῶσιν ἐπὶ τέλους πρὸς ὑπεράσπισιν, ὑπαγορευθεῖσαν εἰς αὐτάς ἀπὸ τὸ καθῆκον τῆς ἰδίας των ἀσφαλείας. Διέταξαν ὅθεν νὰ ἐπασχοληθῇ στρατιωτικῶς τὸ ἔδαφος τῆς Κρακοβίας, διὰ ν' ἀπομακρύνωσιν ὅλους τοὺς πολιτικούς πρόσφυγας, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀνησυχῶν καὶ διὰ νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν τάξιν. Κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1836. ἔλαβε χώραν ἡ κατοχὴ τῆς Κρακοβίας ἀπὸ στρατεύματα τῶν τριῶν δυνάμεων, ἐνωθέντα πρὸς αὐτὸν τὸν σκοπὸν. Εὐρέθησαν αὐτόθι δύο χιλιάδες περίπου πολιτικοὶ ἐξόριστοι, οἵτινες διέμειναν ὑπὸ ψευδῆ ὀνόματα καὶ εἰκονικὰ ἐπιτηδεύματα. Οἱ κάτοικοι τῆς Κρακοβίας, ἀντέταξαν μυρία προσχόματα εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὸ ἔδαφός των αὐτῶν τῶν ξένων ἀνθρώπων. Αἱ ἀρχαὶ, αἱ ἐπιφορτισμένοι ν' ἀναγνωρίζωσι τὴν ταυτότητα τῶν προσώπων, ἠναγκάσθησαν νὰ καταπολεμῶσι μετὰ ὅλας τὰς προσπάσεις τὰς πλαστογραφούμενας ἐκ μέρους τῶν συνενόχων. Ὑπεβάλλοντο εἰς αὐτάς ἀκαταπαύστως ψευδῆ μαρτυρικά. Ἐνοθεύθησαν ὅλα σχεδὸν τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τῆς Κρακοβίας. Δικαστικῶς ἀπεδείχθη, ὅτι εἰς μόνον τὴν ἐν Κρακοβίᾳ παροικίαν τῆς ἀγίας Μαρίας ἐγκατέλειψαν 230. ψευδῆ μαρτυρικά. Μετὰ τὴν ἀποδο-

λήν των προσφύγων Πολωνών τε και άλλοθενων, οτινες ει-
χον συναχθῆ ἐκεῖ, ἡλπίζοντο ὅτι ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ Κρακοβί-
κου Συντάγματος, ἥτις ἐγένετο ἀπὸ τὸ ἔτος 1833. ἤθελε
χορηγήσει τὰ μέσα τοῦ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ δημόσιος τάξις
ἐπὶ στερεῶν βάσεων. Διὰ τὴν καταστήθῃ δὲ καθόσον ἦτο δυ-
νατὸν ὀλιγοδάπανος ἡ ἐπιχειρήσις αὕτη, ἡλαττώθη ἡ δύναμις
τῆς φρουρᾶς, καὶ δὲν ἔμεινεν εἰμὴ ἐν ἀσθενὲς τάγμα Αὐστρια-
κῶν στρατευμάτων, καὶ ἐν ἀπόσπασμα ἱππικοῦ.

Ἀλλ' ἡ ἐλπίς ὅτι ἡ ἀποκατασταθεῖσα τάξις ἤθελεν εἶσθαι
διαρκής, καὶ ὅτι ὁ λαὸς τῆς Κρακοβίας ἤθελεν ἐπὶ τέλους κα-
τανοήσει ποιοὶ ἦσαν οἱ ἀναγκαῖοι ὅροι τῆς εὐμερείας του
ἐματιώθη· καθότι ἡ ἀστυνομία ταχέως ἔλαβε πολυαριθ-
μοὺς ἀποδείξεις νέων ἐπαναστατικῶν μηχανουργημάτων.
Ἐπαπειλούμενα ἀπὸ μυστηριώδεις ἀπειλὰς τὰ δικαστήρια
καὶ οἱ Δῆμαρχοι, ἡ δὲν ἐνῆργουν τὰ καθήκοντά των, ἡ τὰ ἐ-
νῆργουν πολὺ ἀσθενῶς. Κατὰ τὸ ἔτος λοιπὸν 1838. ἐγένε-
το χρεὶς ν' αὐξηθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν Αὐστριακῶν στρατευμά-
των. Μόνον μετὰ ἐπαναληφθέντα καθαρισμὸν τῆς Κρα-
κοβίας, καὶ μετὰ νέον διοργανισμὸν τῆς ἀστυνομίας καὶ
τοῦ Κρακοβικοῦ στρατοῦ, καὶ μετὰ νέαν ἐπιθεώρησιν
τῶν ἀστυνομικῶν καὶ ποινικῶν νόμων, ἐφάνη δυνατὸν
κατὰ τὸ 1841 τὸ νὰ ἐγκαταλειφθῇ εἰς ἑαυτὴν μόνην ἄνευ
κινδύνου ἡ πόλις τῆς Κρακοβίας, καὶ ν' ἀνακληθῇ ἡ φρουρά.
Ἀλλὰ τὸ κακὸν ἦτο βεβημένον τόσον βαθύως, ὥστε εἶχε ταρά-
ξει τὸ πνεῦμα μιᾶς μεγάλης τοῦ λαοῦ μερίδος, καὶ κατὰ συνέ-
πειαν μολίς ἀπεμακρύνετο ἡ στρατιωτικὴ δύναμις, ἐγένετο ἐναρ-
ξίς τῶν ἐπαναστατικῶν μηχανουργημάτων μετὰ τὴν αὐτὴν ὁρμήν.
Ποσότης ἀναμφισβήτητων συμβάντων πασιδῆλως λαβόντων
χώραν καταδεικνύουν, ὅτι ἀπὸ τὸ ἔτος 1830 μέχρι τοῦ 1846
ἡ Κρακοβία ὑπῆρχεν εἰς ἀκατάπαυστον συνομοσίαν ἐναντίον
τῶν τριῶν δυνάμεων αἱ ὁποῖαι εἶχον δημιουργήσει τὴν δημο-
κρατίαν αὐτήν. Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λεγόμενων μᾶς, θέλο-
μεν ἀναφέρει μόνον ἐνταῦθα, ὅτι ἐντὸς τῶν τελευταίων δέκα
ἐτῶν ὁκτὼ δολοφονίαι πολιτικαὶ ἐτελέσθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς
τῆς Κρακοβίας. Εἰς πέντε ἐξ αὐτῶν τῶν δολοφονιῶν συνέβη
ἀμεστος θάνατος, οἱ δὲ τρεῖς ἐπληρώθησαν βαρέως, καὶ ἐξῆ-
σαν ἕνεκα τῶν βοηθειῶν τὰς ὁποίας τυχαίως ἔλαβον. Οἱ
πρῶτοι ὀνομάζοντο Pawloski, CellaK, Komar, Wein-
bergor ἀστυνόμος, καὶ Mateko χωροφύλαξ, οἱ δὲ τελευταῖ-
οι ἦσαν ὁ ἐπαρχιακὸς ἐπιστάτης Luszcrynski, ὁ ὑπάλληλος
τῆς Διοικήσεως Homalko καὶ ὁ LuKiesch ὑπάλληλος τοῦ
σιδηροδρόμου. Κατ' αὐτῶν τῶν προσπαθειῶν τοῦ ἐπαναστα-
τικοῦ προσηλυτισμοῦ, μάταιαι ἀπέβησαν ὅλαι αἱ φροντίδες αἱ
βληθεῖσαι εἰς ἐνέργειαι, διὰ τὴν θεμελιωθῇ εἰς τὴν Κρακοβίαν ἡ
τάξις καὶ ἡσυχία. Ἡ πολιτικὴ δύναμις ἐνὸς τοιούτου μι-
κροῦ τόπου δὲν κατέσχευε ταυτοχρόνως κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν
μυστικῶν μηχανουργημάτων, τῶν ὁποίων κέντρον καὶ ἐργα-
στήριον κατέστη ἡ Κρακοβία, καὶ κατὰ τῆς συμπράξεως καὶ
τῶν βοηθημάτων, τὰ ὁποῖα ἐγένοντο εἰς τὰ μηχανουργήμα-
τα ταῦτα, ἐκ μέρους μιᾶς σημαντικῆς τοῦ λαοῦ μερίδος.
Ἐπὶ τέλους μία ἐκτεταμένη συνομοσία περιεστοίχισεν ὁλό-
κληρον τὴν ἀρχαίαν Πολωνίαν, ἥτις ἐξεβράχθη τὸ Φεβρουάρι-
ον τοῦ 1846. εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα ἐνόμιζεν ὅτι
θέλει ἐπιτύχει. Ἡ ἀνεξάρτητος Κρακοβία, ὅπου οἱ συνωμό-
ται ἐνῆργουν μετὰ περισσοτέραν ἐλευθερίαν, κατέστη τὸ πρῶτι-
στον μέρος τῶν ἐργασιῶν τῆς συνομοσίας αὐτῆς. Αὐτόθι
προετοιμάσθη κατ' ὅλα τὰ μέσα τὸ κτύπημα, ἡ δὲ ἐνεργητι-
κότης τῶν ἐπαναστατῶν ἐρεθίσθη διὰ στασιαστικῶν ἐγγρά-
φων καὶ προκηρύξεων. αὐτόθι εἶχον συναθροισθῇ ὅπλα καὶ
πολεμφοδία παντὸς εἶδους· αὐτόθι προσήλθε πλῆθος κατα-
σχόπων ἐπαναστατικῶν πεμφθέντων ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν· αὐτό-
θι τέλος καθιδρύθη κυβερνήσις ἐπαναστατικὴ, διὰ τὴν διευθύνῃ
τὰ κινήματα τῶν προσκληθεισῶν εἰς ἐπανάστασιν ἐπαρχιῶν,
καὶ νὰ κυβερνήσῃ τὰ μέρη ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἐπανάστα-
σις ἐπέτυχεν.

Ὅλη ἡ Εὐρώπη γνωρίζει ἤδη τὰ μετὰ ταῦτα συμβάντα.
Οἱ αὐτοῦργοι τῆς ἐπαναστάσεως ἐπροκάλεσαν διὰ τοῦ ἐγκλήμα-
τός των τὴν αἵματηρὰν καταστροφὴν ὅχι μόνον κατ' αὐτῶν τῶν
ιδίων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν κεφαλῶν ἀθώων τινῶν. Σιμὰ
εἰς τὴν δικαίαν ἀποστροφὴν τῶν ἐνόχων, οἱ τινες ἔκαμον
παίγνιον τὴν ζωὴν των καὶ τὴν εὐμερίαν τῶν οἰκογενειῶν
των, θέλει προστεθῇ εἰς πᾶσαν ἀνθρώπινον καρδίαν ἡ λύπη
διὰ τὰς συνεπείας τῆς προδοσίας, τὰς ὁποίας εἶναι ἀδύνατον

νὰ ἐκτιμήσωμεν. Εἰς τὰς δυνάμεις ὅμως ἐπεβάλλετο σο-
βαρὸν χρέος. Ὁφείλον αὐταὶ νὰ σκεφθῶσι περὶ τῶν μέσων
τοῦ νὰ εἰσάξωσιν ἐκ νέου τῆξιν τινὰ εἰς τὴν Κρακοβίαν, καὶ
ταυτοχρόνως ὤφειλον νὰ προστατεύωσι τὰς ἐπικρατείας των,
διὰ τὴν μὴν ἀνανεωθῶσι τοιαῦται φρίκαι καὶ ἐρημώσεις, ὁποῖ-
ων ἡ Κρακοβία κατέστη ἐστία καὶ ἐργαστήριον. Τὸ θέμα
εἰς τοιαύτην περίπτωσιν δὲν ἦτον, ἂν αἱ τρεῖς προστατίδες
δυνάμεις ὤφειλον νὰ φανῶσιν ἐκ νέου ἐπικεικῆς, ἀλλ' ἂν
ὤφειλον νὰ λάβωσιν ἐκ τῆς ἐλευθέρως πόλεως τῆς Κρα-
κοβίας τὰ ὅπλα, τῶν ὁποίων ἐγένετο χεῖρις διὰ τὴν προξε-
νηθῶσιν εἰς τὰς ὁμόρους ἐπαρχίας δυστυχήματα καὶ κατα-
στροφάς. Ἡδύναντο ἄραγε αἱ τρεῖς δυνάμεις, ἡ ὤφειλον νὰ
ἐξακολουθήσωσιν εἰς τὸ νὰ παρέχωσι τὴν προστασίαν των
εἰς ταύτην τὴν ἐλευθέραν πόλιν, ἥτις ἔπαυσε πλέον ἀπὸ τοῦ
νὰ ᾔναι ἀνεξάρτητος καὶ οὐδετέρα, κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν
συνθηκῶν, τὴν στιγμήν κατ' ἣν ἐγένετο αὕτη λάφυρον τῆς
αὐθαίρεσις μιᾶς φούκτας συνομωτῶν, οἱ τινες καίτοι εὐ-
ρισκόμενοι μακρὰν αὐτῆς καὶ τοῦ ἐδάφους τῆς πατρίδος
των, τὴν κατεῖχον εἰς ἀείδιον ἠθικὴν δουλείαν; Κατὰ ἀλή-
θειαν οἱ ἐξώριστοι Πολωνοί, οἱ τινες ἀφοῦ ἐδαμάσθη ἡ τῆς
Βαρσοβίας ἐπανάστασις ἐγκατέλειψαν τὴν πατρίδα των, ὅχι
μόνον ἐκἀνόμισαν ἐταιρίαν τακτικὴν καὶ σταθεράν, ἀλλ' εἰ-
χον πλαστουρήσει καὶ κυβερνήσιν δι' ὅλην τὴν ἀρχαίαν Πολω-
νίαν. Κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν αὐτῶν τῶν ιδίων, σκοπὸς
τῆς Κυβερνήσεως αὐτῆς ἦτο ν' ἀρπάσῃ, διὰ παντὸς μέσου
ἐπιτυχίας, ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐνεστωσῶν ἡ κυβερνήσεων
πᾶσαν μερίδα τῆς ἀρχαίας Πολωνίας, ν' ἀποκαταστήσῃ τὸ
ἀρχαῖον βασίλειον αὐτῆς, καὶ νὰ μηδενίσῃ τὰς ἀποφάσεις καὶ
τὰς συνθήκας τοῦ 1815. Ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἐνῆργουν
αἱ Πολωνικαὶ συνελεύσεις, αἱ ὁποῖαι ἡργάζοντο νὰ διεγείρωσιν
ἐπανάστασιν εἰς τοὺς τόπους ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε μὲν
ἦσαν Πολωνικοί, ἡδὴ δὲ ὑποτεταγμένοι εἰς τὴν Αὐστρίαν,
Πρωσίαν καὶ Ῥωσίαν· Γνωστὰ εἶναι αἱ ἀκούραστοι προ-
σπάθειαι καὶ οἱ κόποι των, οἱ τινες δὲν ἔπαυσαν εἰς πολλῶν
ἐτῶν διάστημα. Αἰσυνελεύσεις αὐταὶ ἐνῶ ἐπολιόρουν τ' ἀρ-
χεῖα, προβάλλουσαι προτάσεις αἱ ὁποῖαι ἐμελλον νὰ χρησιμεύ-
σωσιν εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν συνομωτῶν, ἐτύπονον κρυφίως
στασιαστικὰς προκηρύξεις, διέδιδον μυστικὰς ὁδηγίας, ἐζήτη-
ον νὰ καθέξωσι τὴν διεύθυνσιν τῆς κοινῆς γνώμης, καὶ εἰσέπρα-
τον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἀρχαίας Πολωνίας φόρους, διὰ τοῦ
συστήματος ἡθικῆς βίας, παρ' αὐτῶν ἐφευρεθέντος· καὶ ἐνῶ δὲ
μοσιῶς ἔλεγον ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα ἤθελον χρησιμεύσει
πρὸς βοήθειαν ἐνδεῶν μετανάστων, τὰ ἐδαπάνουν εἰς ἀγορὰν
ὀπλων καὶ πολεμφοδίων, εἰς μισθοὺς κατασκόπων, εἰς ἐξοδα
ὁδοιποριῶν, εἰς τύπωσιν καὶ διάδοσιν ἐκατοντάδων χιλιάδων
ἀντιτύπων ἐκ τῶν στασιαστικῶν των ἐγγράφων, καὶ οὕτω
μεταξὺ τῆς ἐντελοῦς εἰρήνης, προητοιμάζετο ἡ ἐπανάστασις,
καὶ ἐξυφάνετο ὁ ἐμφύλιος πόλεμος. Οἱ διευθύνται τοῦ κι-
νήματος τούτου ἐσχηματίζον· κυβερνήσιν νομαδικὴν καὶ περι-
πλανωμένην, τῆς ὁποίας ὁ ἀσύνετος καὶ ἀκατόρθωτος σκο-
πὸς ἦτο, τὸ νὰ διευθύνῃ κράτος μὴ ὑπάρχον, καὶ διὰ μέ-
σων ἐγκληματικῶν νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν πολιτικὸν σῶ-
μα, τὸ ὁποῖον ἕνεκα τῶν σφαλμάτων τοῦ πολιτεύματός του
καὶ τῶν ιδίων του ἀμαρτημάτων, πρὸ δύο ἡδὴ γεννεῶν εἶχεν
ἀποθάνει. Ὅλα δὲ ταῦτα ἐπράττοντο ἀτιμωρητὶ καὶ δημο-
σίᾳ, ὥστε αἱ κυβερνήσεις τῶν τόπων ἐκεῖνων, ὅπου οἱ μετα-
ναστάται Πολωνοὶ εὗρον ἄσυλον, καὶ τοὺς ὁποίους ἔκαμον
κέντρον τῶν ἀποτροπαίων καὶ φονικῶν βραδουριῶν των,
ὤφειλον νὰ δυνήθωσι νὰ εὗρωσι τὰ μέσα τοῦ νὰ σταματήσω-
σι τὰς πράξεις, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο κατὰ τῆς ἐσωτερικῆς ἡσυχί-
ας τῶν ἐπικρατειῶν των.

Ἐπειδὴ ἡ ἱστορία τῶν τελευταίων 15. ἐτῶν ἐχορήγει τὴν
ἀπόδειξιν, ὅτι αἱ ἐπιχειρήσεις τῶν μεταναστῶν Πολωνῶν ἐξε-
τείνοντο ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, αἱ τρεῖς δυνάμεις ἐθεώρησαν
ἐπὶ τέλους ἑαυτὰς ὑποχρεωμένας νὰ θέσωσι πέρας εἰς μίαν
τοιαύτην τῶν πραγμάτων κατάστασιν, ἀσυμβίβαστον μετὰ τὴν
ἐσωτερικὴν των ἀσφάλειαν· τοῦτο δὲ ὤφειλον νὰ ἐνεργήσωσιν
ὑπὲρ τῆς ἰδίας των τιμῆς καὶ ὑπὲρ τῆς εὐμερείας τῶν λαῶν
των. Καθόσον ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Κρακοβίας ἦτο μεγαλη-
τέρα, κατὰ τοσοῦτον τὸ ἐλεύθερον αὐτὸ κράτος ἦτον ἐπιδεκτι-
κὸν τῆς ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως, τῆς εἰς τὸ ἐξωτερικόν
δημιουργηθείσης. Αὐτόθι παρὰ εἰς πᾶν ἄλλο μέρος ἡδύναντο
νὰ ἐπιτύχῃ ὁ ἐρεθισμὸς καὶ ἡ διαφθορά. Ὅστις λοιπὸν μετὰ

τὰ προαναφερθέντα συμβάντα ἤθελεν ἔχει τὴν ἀξίωσιν, ὅτι ἡ
Κρακοβία ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθῇ εἰς τὸ ν' ἀποτελῇ ἐλεύθερον
κράτος, διὰ τὴν ἥναι τὸ ἐργαστήριον αἰετῶν ἐπαναστάσεων,
μεταξὺ τῶν ἐπικρατειῶν, αἵ τινες τὴν ἐπροστάτευον, καὶ ὅ-
τις δύναται ν' ἀξιοῖ ὡσαύτως, ὅτι αἱ ἐπικράτειαι αὐταὶ ὥρε-
λον νὰ ἐγγυῶνται ὑπὲρ ἐνὸς δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, ἐνῶ
εἰς ἄλλο τι δὲν ἐχρησίμευεν ἡ ἀνεξαρτησία αὐτοῦ, εἰμὴ εἰς τὸ
νὰ συνομνύῃ ἐναντίον τῆς ἡσυχίας των, αὐτὸς βεβαίως ἀξιοῖ τὸ
ἀδύνατον καὶ τὸ ἀντιφατικὸν Αἰ συνθηκαὶ τοῦ 1815, ἡθεωρήθη
σαν ἀπὸ ὅλα τὰ μυστικοσυμβούλια ὡς ἐνέχυρον εἰρήνης, καὶ
οὐχὶ ὡς ὄργανον καὶ μέσον νέων ταραχῶν καὶ αὐτῆς
ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς ἐλευθέρως πόλεως τῆς Κρακοβίας, ἡ ἀπο-
φασισθεῖσα διὰ τῆς συνθήκης τῆς 3. Μαΐου 1815 ὑπεβλήθη
εἰς ὅρους, οἱ ὁποῖοι ὤφειλον νὰ ἐπιβάλλωσι διὰ παντὸς, εἰς αὐτὸ
τὸ δημιουργήμα τῶν τριῶν δυνάμεων, χαρακτηριστὴν εἰρήνης.
Ἀλλ' οἱ πρόσφυγες Πολωνοὶ ἐνόθευσαν τὴν συνθήκην αὐτήν·
δὲν ἤθελον οὗτοι νὰ μείνῃ ἀνεξάρτητος καὶ ἐλεύθερη ἡ
Κρακοβία, ὡς ἀπεφασίσθη διὰ τῆς προαναφερθείσης συνθήκης
ἥτις τὴν κατέστησεν ἐλευθέραν, οὐδὲ ἡσυχασαν, ὥς οὐ νὰ τὴν
καταστήσωσιν ὄργανον φατριαστικῶν καὶ ὀπλων ἀμύνης. Διὰ
τῶν ιδίων των λοιπὸν χειρῶν κατέστρεψαν τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον
αἱ τρεῖς δυνάμεις εἶχον δημιουργήσει, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν
ἀνεξαρτησίαν ἐπροστάτευον.

Ἀπέναντι λοιπὸν τῆς προεκτεθείσης ταύτης τῶν πραγμά-
των καταστάσεως, αἱ τρεῖς αὐλαὶ τῆς Αὐστρίας, Πρωσίας καὶ
Ῥωσίας, ἐθεώρησαν ἐκ συμφώνου ἀδύνατον τὴν ἀποκατάστα-
σιν τῆς Κρακοβίας εἰς κράτος ἐλεύθερον, ἀφοῦ ἐκλονίσθη
ἐκ θεμελίων κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπανάστασιν. Τοιούτου εἴ-
δους ἀπόπειρα ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ
εἰς τὰς ἐνεστώσας περιστάσεις, ἦτον ἀσυμβίβαστος καὶ με-
τὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἡσυχίαν τῶν ἐπικρατειῶν των, καθὼς προσέτι
καὶ μετὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἀρχῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπαναπαύε-
ται ἡ γενικὴ εἰρήνη. Ἄν ἤθελεν ἐνεργήσει τοιοῦτοτρόπως, ἦθε-
λον ἀναδεχθῇ ἀπέναντι τῶν λαῶν των καὶ ὅλης τῆς Εὐρώπης
τὴν κληιδά· τῆς ἐνόχου ἀπρονοήσιας. Ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον εἰς
τὰς τρεῖς δυνάμεις νὰ προλαμβάνωσι τὸ κακὸν ἀφ' ὅπου αὐ-
τὸ ἐξέρχεται καὶ προδιαθέτει τὰ μέσα τοῦ ἐνεργεῖν, καὶ ἐπει-
δὴ δὲν δύναται νὰ τὸ φθάσωσιν, εἰμὴ εἰς τὸ πεδῖον τῆς βί-
κης ἐργασίας του, εὐρέθησαν ἠναγκασμένοι νὰ καταστρέψω-
σι τοῦλάχιστον τὸ πρῶτιστον ἐργαστήριον τῆς ἐργασίας αὐ-
τῆς, τὸ ὁποῖον κεῖται ἀπέναντί των, καὶ μεταξὺ τῶν ἐπικρα-
τειῶν των. Μόνον μέσον λοιπὸν τὸ ὁποῖον ἡδύναντο νὰ ἐκλέξω-
σιν, ἦτον ἡ ἀκύρωσις τῶν ἀποφάσεων τῶν ἀφορουσῶν τὴν
Κρακοβίαν, τῶν διαβεβαιωθεισῶν διὰ τῶν συνθηκῶν τῆς 3.
Μαΐου 1815. καὶ νὰ ἐπαναφέρωσι τὰ πράγματα εἰς τὴν κα-
τάστασιν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὗρισκοντο κατὰ τὸ ἔτος 1809. Ἀφ'
ἧς στιγμῆς ἡκυρώθησαν οὐσιωδῶς οἱ ὅροι τῆς ὑπάρξεως
τῆς Κρακοβίας, κατεστράφη τὸ πολίτευμα, παρεβιάσθη ἡ ὑπο-
χρέωσις τῆς οὐδετερότητος καὶ συνεταράχθη ἡ τάξις
τῆς Κυβερνήσεώς της, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης κατέ-
στη ἀνθρωπίνως ἀδύνατον ν' ἀποκαταθῇ πλέον ἐκεῖ-
νο τὸ ὁποῖον ἔπαυσε νὰ ὑπάρχῃ. Ἡ πολιτικὴ ὑπαρξίς
τῆς Κρακοβίας ἐπαναπαύετο εἰς βάσεις εἰρηνικῆς οὐδετερό-
τητος, ἀλλ' ἡ φαντασία, ἥτις ἐκράτει τὴν Κρακοβίαν εἰς ἠθικὴν
δουλείαν ἤθελεν τὸν πόλεμον. Ἐκαμε λοιπὸν αὐτὸν εἰς
15. ἐτῶν διάστημα, νῦν μὲν δι' ἀποκρύφων μηχανουργημά-
των, ἄλλοτε δὲ διὰ φανερῶν, μέχρι τῆς στιγμῆς κατ' ἣν τὸν
Φεβρουάριον τοῦ ἐνεστώτος ἔτους ἐξεβράχθη ἡ ὑψώσις ἐκείνη
τῶν σημαιῶν, ἥτις κατὰ τὰ σχέδια τῶν συνομωτῶν ἐμελλε
νὰ ῥίψῃ ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην εἰς διχονοίας καὶ ταραχάς.
Εἰς τὴν φαντασίαν αὐτὴν ὀφείλει ἄρα ἡ Κρακοβία τὴν ἀπώλειαν
τῆς ἀνεξαρτησίας της. Ἡ μεταβολὴ λοιπὸν καταστάσεως, ἥτις
ἕνεκα τῶν προεκτεθέντων περιεῖχεν ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀντίφασιν,
καὶ ἡ ἔνωσις μετὰ μίαν δύναμιν, ἥτις ἔχει καὶ θέλησιν καὶ δύ-
ναμιν τοῦ νὰ χορηγῇ ἡσυχίαν, τάξιν καὶ δικαιοσύνην, μακρὰν
τοῦ νὰ ὀνομασθῇ ἀπώλεια, εἶναι ἀναντιρρόητος κέρδος, ὑπὲρ
τῆς εἰλικρινοῦς καὶ ἡσύχου μερίδος τοῦ λαοῦ τῆς Κρακοβίας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Καθὼς ὅταν φυσικὸν σῶμα νοσῇ, ὁ ἔμπειρος καὶ ἀξίος ἰα-
τρός καταβάλλει πᾶσαν σπουδὴν καὶ προσπάθειαν διὰ ν' ἀνεύρῃ
τὴν τοῦ νοσήματος αἰτίαν, καὶ ἐπομένως νὰ μεταχειρισθῇ τὰ
ἐπιτήδεια πρὸς θεραπείαν τοῦ φάρμακα, οὕτω νοσοῦντος καὶ

νωνικού τινος σώματος, φρονήσεως και καλῶς ἐγνωσμένου συμφέροντος εἶναι νὰ καταβάλλεται πᾶσα προσπάθεια, πρὸς ἀνέυρεσιν τῆς τοῦ νοσήματος αἰτίας, καὶ ἐπομένως νὰ γίνε-
ται χρῆσις τῶν ἐπιτηδείων θεραπευτικῶν μέσων.

Ὅλοι συνομολογοῦμεν μὲν, ὅτι οἱ κοινωνία μας πάσχει ἀπὸ νόσον, ἥτις δύναται νὰ καταστῇ κακοήθης καὶ δυσίατος. Ἡ αἰτία τῆς νόσου ταύτης εἶναι σχεδὸν πασίγνωστος, καὶ ὅμως ἡ ἀγνοία, ὁ φατριασμός, ὁ φανατισμός καὶ ἡ ἰδιοτελεία μας, γίνονται τὰ αἷτια τοῦ νὰ τὴν παραγνωρίζωμεν, ἡ ἀναγνω-
ρῶντες αὐτὴν, νὰ μὴν θέλωμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ κα-
τὰλληλα πρὸς θεραπείαν τῆς μέσης ἀξιοῦμεν ἀπειναντίας, ὅτι ἡ θεραπεία τῆς ἐκπληρώσεως ἀπὸ τὴν μᾶλλον ἢ ἥττον διοικητικὴν ἐκπληρώσεως προσώπων τινῶν, μετὰ τῶν ὁποίων μᾶς συνδέουν παλαιὰ φίλα καὶ ἀτομικὰ συμφέροντα ἐντεῦθεν δὲ κατα-
σταίνεται ἡ νόσος μᾶς δυσήμερη κακοηθετέρα, ἐπαπειλοῦσα τὸν πολιτικὸν θάνατόν μας.

Διὰ νὰ ἐξάξωμεν ἀπ' ἐνὸς ἀπὸ τὴν ἀπάτην τοὺς ἐν ἀ-
γνοίᾳ τῶν πραγμάτων καὶ ἐν καλῇ, οὕτως εἰπεῖν, πίστει φρο-
νούντας, ὅτι ὑπουργικὴ τις μεταβολὴ δύναται νὰ συντελέσῃ
πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ τοῦ κοινωνικοῦ νοσήματος μας ἀπ' ἐτέρου δὲ, διὰ ν' ἀποδεξώμεν, ὅτι εἶναι ἐκ κακῇ πίστει οἱ ἀκα-
ταπαύστως διακηρύττοντες διὰ τὸ τοῦ τύπου καὶ προφορικῶς,
ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ μόνον μέσον τῆς σωτηρίας μας, ὑποβάλ-
λομεν εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος τὰς ἐπομένας ὁλίγας πα-
ρατηρήσεις μας.

Δύναται ἄραγε νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι ἡ Κυβερνήτης ἐπιθυ-
μεῖ τὴν καταστροφὴν τοῦ τόπου καὶ ἐαυτῆς, ἢ ὅτι ἐνεργεῖ
ὁπωσδήποτε πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν; Ὅχι βέβαια διότι τότε
πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν εἴτε εὐθνη, εἴτε μοχθηρὰ τὰ ἐπὶ κε-
φαλῇ αὐτῆς εὐρισκόμενα πρόσωπα. Τοῦτο δὲν ὑπάρχει,
διότι ἡ σύνεσις, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀλοκαγαθὸς ψυχὴ τοῦ
σεβαστοῦ βασιλέως μας εἶναι ἐκ τῶν σπανίων, ὡσαύτως
εἶναι ἐκ τῶν σπανίων ἡ σύνεσις, ὁ πατριωτισμός ἡ ἰκα-
νότης καὶ ἡ πρὸς τὴν ἐνήμερίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους
ἀρροσίαις τοῦ πρωθυπουργοῦ μας κυρίου Κωλέττου,
τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἱστορικῶν προσώπων, τῶν μετ' αὐ-
τοῦ συνυπουργούντων, καὶ ὅλων τῶν λοιπῶν ἀξιωματικῶν ἀν-
δρῶν τῶν περιστοιχίζοντων αὐτοὺς. Τίς ἡ αἰτία λοιπὸν δι' ἣν
τὸ κράτος μένει διὰ δύο καὶ ἡμισυ περίπου ἔτη ἀδιοργάνιστον
ἐσωτερικῶς τε καὶ ἐξωτερικῶς; Τίς ἡ αἰτία δι' ἣν δὲν τακτο-
ποιῶνται τὰ δικαστήρια, καὶ δὲν καταπαύουν αἱ καταχρήσεις
αἱ ὑπὸ τινῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐξουσίας πραττόμεναι; Τίς ἡ
αἰτία, τέλος, τῆς πολιτικῆς ταύτης νόσου μας; Εἶναι, ὡς
πολλὰκις εἰπομέν, αἱ βουλευτικαὶ ἀξιώσεις, καὶ ἡ παρ' αὐτῶν
χορηγούμενη προστασία εἰς πρόσωπα ἀνίκανα διὰ τὴν ὑπηρε-
σίαν, καὶ τρεφόμενα ἀπὸ τὰς καταχρήσεις εἶναι ἡ ἰδέα τὴν
ὁποίαν συνέλαβον οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, ἐναντίον τοῦ γράμματος
καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ πολιτεύματος μας, ὅτι οἱ δημόσιοι ὑπάλ-
ληλοι πρέπει νὰ διορίζονται οὐχὶ κατ' ἐκλογὴν τῆς Κυβερνή-
σεως, ἀλλὰ κατ' ἐκλογὴν αὐτῶν. Εὐκόλως λοιπὸν εἶναι νὰ
κατανοήσῃ ἕκαστος, τοῦ ὁποίου οἱ διανοητικοὶ ὀφθαλμοὶ δὲν
καλύπτονται ἀπὸ τὸν πέπλον τοῦ φανατισμοῦ καὶ φατριασμοῦ,
τὴν αἰτίαν αὐτοῦ τοῦ κοινωνικοῦ νοσήματος, πᾶς δὲ διορατικὸς
νοῦς δύναται νὰ προέβῃ πόσον ὀλέθριοι καὶ καταστρεπτικαὶ
δύνανται νὰ ᾖναι αἱ συνέπειαι τῆς εὐχαριστήσεως τοιούτων ἀξιώ-
σεων, καὶ ποῖα καταχρήσεις δύνανται νὰ πράξωσι, τὰς ὁποί-
ας οὐδὲ τολμῶμεν, οὐδὲ δικάζον εἶναι νὰ ἐκθέσωμεν δημοσί-
ως. Ἀπολύτως ἀνάγκης λοιπὸν ἔργον εἶναι, νὰ κατασταλῇ τὸ
πνεῦμα καὶ ἡ ἰδέα τῶν ἀξιώσεων αὐτῶν, ὡς ἀντισυνταγματι-
κὴ καὶ ἀντεθνικὴ, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον κατάλληλον εἰς τὴν
κοινωνικὴν νόσον μας φάρμακον καὶ θεραπευτικὸν μέσον.

Πρὸς τὸν σκοπὸν ὅμως αὐτόν, πρέπει νὰ συμπράξωσιν οἱ
λαοὶ τῆς Ἑλλάδος χειραγωγοῦμενοι ὑπὸ τῆς ἐξουσίας εἰς
τὰς νέας Βουλευτικὰς ἐκλογάς· ἀλλ' ἐν αὐτῷ πρέπει νὰ εὐ-
ρεθῇ τὸ μέσον τοῦ νὰ μηδενισθῶσιν αἱ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐπιβ-
ραὶ τῶν δημοκόπων καὶ τῶν ἀρχιφατριαστῶν, οἵτινες μοχ-
θοῦν τὰ πάντα θυσιάζον καὶ ἀποφασίζον νὰ ἐγκαταλείψωσι
τὰς οἰκογενεῖας καὶ τὰ ἀτομικὰ τῶν συμφέροντα εἰς κίνδυνον
τοῦ νὰ καταντήσωσιν εἰς παραλυτικὰ, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ
γίνωσι Βουλευταί, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ καθέξωσι τὴν θέ-
σιν ταύτην, ἥτις τοὺς θέλει, διὰ τὰ μέσα τῶν καταχρήσεων
καὶ καταπίσεων τὰ ὁποῖα ἐλπίζουν ὅτι θέλουν εὖρε εἰς αὐ-
τὴν. Δὲν διατεινόμεθα ὅτι δὲν ὑπάρχουν μεταξὺ ἡμῶν καρ-

δίαι φλεγόμενα ἀπὸ τὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐρώτα. Δὲν
διατεινόμεθα, ὅτι δὲν ὑπάρχουν μεταξὺ ἡμῶν πατριῶται, οἵτι-
νες ἀποφασίζον νὰ κάμωσι πᾶσαν θυσίαν ὑπὲρ τοῦ ἔθνικοῦ
συμφέροντος· ἀλλ' ἡ πείρα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ
ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκουν, ὅτι οἱ δημοκόποι καὶ ἀρχιφατρια-
ται δὲν ὑπῆρξαν πώποτε ζηλωταὶ τοῦ γενικοῦ, ἀλλὰ τοῦ ἰδί-
ου τῶν μόνον συμφέροντος· οἱ δὲ τοιοῦτοι ἐπ' ἐλπίδι μεγάλῃς
καὶ σημαντικῆς ἀπολαβῆς, κάμνουν καὶ θυσίας, ὅχι διὰ τὸ κα-
λὸν τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ διὰ μόνον τὸ ἰδίον τῶν καλόν.

Ἀνθρώποι κατάλληλοι διὰ ν' ἀντιπροσωπεύωσι τὸ ἔθνος,
καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἐνεστώσαν αὐτοῦ κατάστασιν, εἶναι ὅχι
οἱ δημοκοποῦντες καὶ φατριαζόντες διὰ νὰ ἐπιτύχωσι τὰς ψή-
φους τῶν συμπολιτῶν τῶν, ἀλλ' ἐκεῖνοι οἵτινες, μολονότι
συναρτῶνται καὶ αὐτοὶ φιλοτιμίζον διὰ ν' ἀξιώθωσι τῆς τι-
μῆς ταύτης, περιμένουν ὅμως νὰ τοὺς ἐκλεξώσιν οἱ συμπολι-
ται τῶν χωρὶς αὐτοὶ νὰ βραδουργήσωσι, χωρὶς αὐτοὶ νὰ μετα-
χειρισθῶσι θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα μέσα. Διότι οἱ τοιοῦτοι μὴν
ἔχοντες σκοπὸν· μήτε ν' ἀρπάσωσι, μήτε νὰ καταπίσωσι
μήτε ὁπωσδήποτε νὰ καταχρασθῶσι τὴν θέσιν τῶν, δὲν εὖρι-
σκουν εἰς αὐτὴν κἀνὲν ὕλικόν συμφέρον, ἐνῶ πρόκειται ἀπε-
ναντίας νὰ κάμωσι θυσίας τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῶν συμφε-
ρόντων τῶν καὶ ἐπιθυμοῦν μὲν τὴν τιμὴν, ἀλλ' ἀκηλίδωτον
ἀπὸ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ προσάψῃ εἰς αὐτὴν μῶμον.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

— Ὁ ἐκπληρῶν Νομαρχικὰ καθήκοντα ἐνταῦθα κύρι-
ος Ἰωάννης Σούτσος, ὅστις πρότινος καιροῦ μετέβη εἰς τὰς
Ἀθήνας διὰ τινὰς ὑποθέσεις του, καὶ ἐκεῖσε ᾗδη διαμένει,
ἐπανέρχεται ὁσονούπω ἐνταῦθα, καθ' ἃς ἔχομεν θετικὰς πλη-
ροφορίας, καὶ ἴσως διὰ τοῦ προσεχοῦς ἀτμοπλοίου.

— Ὁ Συντάκτης τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἐφημερίδος
ὁ Ἀπόλλων Κύριος Π. Ζωντανός, κατέστη πρότινος καιροῦ
τὸ ἀντικείμενον τῶν λοιδορίων δημοσιογράφων τινῶν, ἐμπαθῶς
κατ' αὐτοῦ διακειμένων.

Ὁ Κύριος Π. Ζωντανός, ὡς ἀρκετὰ γνωστὸς εἰς τὴν πόλιν
μας, εἶναι ἀξιοσεβαστὸς διὰ τὰ πατριωτικὰ φρονήματα καὶ
τὴν ἐντιμὸν διαγωγὴν του ἡ ὑπόληψίς του ἄρα ἐνώπιον τῆς
κοινῆς γνώμης δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ, ὡς ἐκ τῶν λοιδορι-
ῶν ἀνθρώπων ἐξυθρισάντων, συκοφαντησάντων ἢ λοιδορησάν-
των ὅλον τὸν κόσμον· πᾶντα δηλαδὴ ἀγαθὰ καὶ ἐνάρετον πολί-
την μὴ συμμεριζόμενον τὰ πολιτικά τῶν φρονήματα.

Τὸν κύριον Π. Ζωντανόν κατέτρεξεν ὡσαύτως μὴ φατρία
ἐνταῦθα λεγομένη ὑπουργικὴ, ἥτις ἐπιτυχούσα διὰ τῶν συ-
νήθων μηχανορραφῶν τῆς ν' ἀπατήσῃ καὶ ἄλλους τινὰς ἀθῶ-
ους καὶ νὰ τοὺς κάμῃ συντρόφους τῆς, ἐστέρησε τὸν οἰκογε-
νειαρχὴν αὐτῶν τῆς διατροφῆς του μέσων, μόνον καὶ μό-
νον διότι ἐκδίδει ἐφημερίδα λέγουσαν τὴν ἀλήθειαν καὶ ὑπερασ-
πιζομένην τὰ ἔθνηκα συμφέροντα. Ἀς ἴδῃ λοιπὸν ἡ Κυβερ-
νήτης εἰς ποῖον βαθμὸν καταντᾷ ἡ μανία τοῦ φατριασμοῦ,
ὅστις ὅχι μόνον μεταχειρίζεται πᾶν μέσον ἀθέμιτον διὰ νὰ ἐμ-
ποδίσῃ τὴν ἐκδορὴν τῶν ἐφημερίδων, στερῶν ἀπ' αὐτὰς ὅσους
δύναται συνδρομητάς, ἀλλὰ κατατρέχει μέχρις ἐξοντώσεως
καὶ τοὺς συντάκτας τῶν ἐφημερίδων αὐτῶν, προσπαθῶν νὰ στε-
ρήσῃ τὰ τέκνα τῶν καὶ ἀπὸ αὐτῶν τὸν ἐπιούσιον ἄρτον καὶ μο-
λοντοῦτο οἱ τοιοῦτοι φατριασταὶ καὶ δημοκόποι ἀξιοῦν νὰ τοὺς
ὑποστηρίξῃ ὁ λαὸς καὶ ἡ κυβερνήτης εἰς τὰς βουλευτικὰς ἐκλο-
γάς, ὅπως ἐν ἐπιτυχίᾳ θέλουν καταστῇ θηρία καὶ αὐτῶν τῶν
τίγρεων ἀγριώτερα.

Δὲν εἶναι διόλου ἀληθὴ τὰ ὑπὸ τοῦ συναδελφοῦ μας Αἰόλου
δημοσιευθέντα διὰ τοῦ τελευταίου φύλλου του, περὶ τοῦ δέν-
δρου τοῦ Φοίνικος, τὸ ὁποῖον κατ' ἀνωτέραν ὥς, λέγει, διατα-
γὴν ἐξεργάσθη διὰ νὰ μεταφερθῇ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ μετα-
φυτευθῇ ἐκεῖ. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι τὸ δένδρον αὐτὸ ἰδιοκτη-
σία ἐστὶν τοῦ ἱερέως Βαμβακάρη, προσεφέρθη παρ' αὐτοῦ τοῦ
ἰδίου, διὰ νὰ περνεθῇ ὅπου ἐρέσθῃ καὶ μεταφυτευθῇ. Καὶ
ἐπειδὴ ὁ κύριος Βαμβακάρης ἦτο κύριος καὶ ἰδιοκτήτης αὐ-
τοῦ, ἡ δύνατο νὰ τὸ διαθέσῃ κατ' ἴδιον αὐτοῦ θέλησιν.

— Ἰδιαιτέρα ἀλληλογραφία τῆς Πρωτευούσης μᾶς θε-
βαιῶν σχεδόν, ὅτι εἶναι πλαστὴ ἡ ἐκ Μονάχου ἐπιστολὴ ἡ ὁ-

μοσιευθεῖσα διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 358 καταγεγραμμένου φύλλου
τῆς Ἑλπίδος.

Δὲν μᾶς φαίνεται παράδοξον τοῦτο, διότι ἐπυνηθίσαιμεν νὰ
βλέπωμεν δημοσιεύματα διὰ τῶν ἐφημερίδων τῆς ἀντιπολι-
τεύσεως τοιαῦτα πλαστὰ ἐγγράφα, τὰ ὁποῖα οἱ καλοὶ πατριῶ-
ται, ἐκδοταὶ τῶν ἐφημερίδων αὐτῶν δημοσιεύουν ἐπιτήδεις, διὰ νὰ
τενερῶσιν τὰ πνεύματα τοῦ ἡτύχου καὶ φίλου τῆς τάξεως
Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ διὰ νὰ παρηγορῶσιν ὁπωσδήποτε τοὺς
ἀπηλπικμένους φίλους καὶ ὁπαδούς τῶν· ἀλλ' ὁ μαγειρεύων
ψεύματα τὸ πικτόν τοῦ τὸ ψεύει, κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν.

— Αἱ ἀπαντήσεις τῆς βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας πρὸς
τὸν βασιλικὸν λόγον, εἰναι, ὡς τὰς ἴδῃ τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλά-
δος, σύμφωνα μὲ τὴν γνώμην τῆς ὑπουργικῆς πλειοψηφίας,
τῆς ἀγαθῆς δηλαδὴ τοῦ ἔθνους μερίδος, ἀφοῦ ἡ ἀντιπολιτευ-
σις εἰς μάτην ἐρωτάσκητε καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην.

— Ὁ πρωθυπουργὸς μᾶς κύριος Κωλέττης εὕρισκε-
ται εἰς ἐντελὴ ἀνάρρωσιν, καὶ κατὰ τὰς ἐξ Ἀθηνῶν ἀλληλο-
γραφίας ἐμελλε ν' ἀναδεχθῇ τὰ καθήκοντα τῆς ὑπηρε-
σίας του.

— Ἡ Κρακοβία, καθόσον θέλει παρατηρήσει ὁ ἀναγνώ-
στης εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος φύλλου, προσηρηθῇ εἰς τὴν
Αὐστριακὴν μοναρχίαν. Τὸ παράδειγμα τῆς δυστυχούς
ταύτης πόλεως εἶθε νὰ τωρρονησῇ καὶ τοὺς μεταξὺ ἡμῶν
ἀναρχικοὺς, καὶ νὰ τοὺς φωτίσῃ, ὅτι εἴμεθα εἰς ἐποχὴν καθ'
ἣν δὲν εἶναι δύσκολος πᾶσα συνθηκὴν παραβίασις, καὶ ὅτι τοι-
αῦται παραβιάσεις συνθηκῶν συμψηφίζονται, κατὰ τὸν νέον τῆς
πολιτικῆς συρμόν, διὰ τῆς παραδεχθείσης ἀρχῆς τοῦ τετε-
λεσμένου οὐ πράγματος.

Καταχωροῦμεν ἐνταῦθα τὸ παράρτημα τῆς ἐν Ἀθῆναις
ἐκδιδομένης ἐφημερίδος ἡ Συντηρητικῆς, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε κα-
τὰ τῆς ἐκ τοῦ Μονάχου ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλπίς ἐδη-
μοσίευσεν.

Ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐκδώσωμεν ἑκτακτον παράρτημα, οὐχὶ
διὰ νὰ καταψεύσωμεν τὰ παρὰ τῆς Ἑλπίδος γραφόμενα δη-
θεν ἐκ Μονάχου εἰς τὸν ἀριθμὸν 358. τὸν φύλλου τῆς, διότι
οὐδεὶς νουερχῆς Ἑλλήν διδοί πιστὴν εἰς τοιαύτας φλυαρίας·
ἀλλὰ διὰ νὰ ἐλεηνολογήσωμεν τὸν τύπον τῆς ἀντιπολι-
τεύσεως, καταντήσαντά τὸ ὄργανον πάσης κατὰ τῆς ἐξουσίας
ἐπιβουλῆς, πάσης ἀθεμίτου συκοφαντίας. Εἴπομεν, καὶ πά-
λιν λέγομεν, ὅτι οὐδεὶς ἔννοσι νὰ μὴν ὑπάρχῃ εἰς τὴν
Ἑλλάδα ἀντιπολιτευσίς, μήτε τύπος ἀντιπολιτευόμενος·
ἀμφότερα εἰσὶν ἀρχαῖα εἰς συνταγματικὴν πολιτείαν. Ποῖος ὅμως Ἑλλήν, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν μετρίως ἀντιπολιτευο-
μένων, ἐμπορεῖ ν' ἀρνήσῃ, χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ εὐσυνειδῶς
ὅτι ἡ παρέκκλισις τοῦ τύπου ἐκ τῶν νομίμων ὁρίων, ὁ ἐκτρα-
χηλισμός μᾶς μανιώδους ἀντιπολιτεύσεως, δὲν τείνουσιν εἰς
ἄλλον σκοπὸν, εἰμὴ νὰ κατατρέψωσι τὰ θεμέλια τῆς βασιλεί-
ας, νὰ φέρωσι τὸν ὀλεθρον καὶ τὴν ἀπώλειαν, ν' ἀναστρέψωσι
τὴν πολιτείαν;

Ἡ Ἑλπίς διένειμε σήμερον ἐν φύλλον, τὸ ὁποῖον κατεσχέ-
θη ἀμέσως ἀπὸ τὴν Εἰσαγγελίαν, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον καταχω-
ρεῖται ἐπιστολὴν, ἐκ Μονάχου δὴθεν γεγραμμένην, πλήρη βλα-
σημιῶν καὶ συκοφαντιῶν ἀσυγχωρήτων. Ἡ ψευδεπίγρα-
φος αὕτη ἐπιστολὴ σκοπὸν ἔχει νὰ θέσῃ τὸ κοινὸν εἰς ἀμφι-
βολίας, νὰ κάμῃ τοὺς πλουσίους νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι αἱ
ἐλευθερίαι τοῦ ἔθνους, αὐτὸ τὸ Σύνταγμα τοῦ ἐπιβουλεύεται.

Ἀναγνώσαντες τὸ φύλλον τοῦτο, δὲν παρεξενεύθημεν διό-
λου, ἐνθυμηθέντες ὅτι οἱ σήμερον σφόδρα ἀντιπολιτευόμενοι,
εἶναι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, οἵτινες καὶ αὐτὸν τὸν Κυβερνήτην ἀντε-
πολιτεύσαν, εἶναι αὐτοὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες οὐ μόνον ἐκήρυττον,
ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ τύπου ἐδημοσίευσαν, ὅτι ὁ Κυβερνήτης ἐπώ-
λησε τὴν Ἀττικὴν καὶ τὴν Κρήτην εἰς τοὺς Τούρκους, τὴν δὲ
Ἑλλάδα ἄπασαν εἰς τὴν Ρωσσίαν. Τὴν παράδοξον λοιπὸν
ἐὰν αὐτοὶ οὗτοι καὶ σήμερον θέλοντες νὰ ἐρεθίσωσι τὸν λαόν
κατὰ τῆς ἐξουσίας, πρᾶγμα ἀδύνατον, νὰ δυσἀρεστήσωσι τὸν
στρατὸν, νὰ φέρωσι τέλος πᾶντων εἰς διάστασιν τῶν πραγμάτων
τὴν ἀρμονίαν, γράψουσι, κηρύττουσι καὶ διὰ τοῦ τύπου
δημοσιεύουσι τὰ πλέον κατάπτυστα ψεῦδη;

Νὰ πιστεύσωμεν καὶ ἡμεῖς ὡς ἄλλοι πιστεύουσιν, ὅτι ἡ
ἐπιστολὴ ἐπλάσθη ἐνταῦθα, ὡς ἐπλάσθη καὶ ἡ τοῦ Βαλτερ-

στύν; να πιστεύωμεν ὅτι εἶναι γένημα νυκτερινῶν συμβούλων; δὲν θέλομεν νὰ κάμωμεν τὸ ἀδικον εἰς τὸν Κ. Συντάκτην τῆς Ἑλπίδος· ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου δὲν δυνάμεθα ν' ἀποσιωπήσωμεν ὅτι τοιαύτας συκοφαντίας, τοιαύτας πλαστάς καὶ ἀνυπάρχουσας σκηνάς, δὲν ἔπρεπε νὰ φέρῃ εἰς δημοσίευσιν, μήτε ὡς Ἑλλήνων οὖν ἔχων [καὶ τοῦτο οὐδεὶς ἀρνείται] νὰ καταδεχθῇ νὰ καταχωρήτῃ εἰς τὸ φύλλον του.

Πῶς εἶναι δυνατόν ποτὲ ξεναί Δυνάμεις, ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Βαυαρία ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλη δύναμις ἐναντίον τῆς θελήσεως τῆς Ῥωσσίας καὶ Ἀγγλίας, ἐναντίον πρὸ πάντων τῆς θελήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἑλλάδος νὰ μεταβάλλῃ τὴν πολιτικὴν μας κατὰστασιν; Πῶς εἶναι δυνατόν, ὁ πρεσβύτερος τῶν διπλωματῶν τῆς Εὐρώπης, ὁ Νέστωρ τῆς Εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς, νὰ συλλάβῃ καὶ, ὅχι νὰ θελήσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ μίαν ἀκατόρθωτον ἰδέαν, καὶ νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης, τὴν ὁποίαν παντοίως ἐπεριποιήθη; Πόθεν νὰ ἔλθωσιν ἐνταῦθα οἱ Αὐστριακοὶ στρατοὶ; Ποίαν ἡπειρόν ἢ θάλασσαν θὰ διέλθωσι; Ἐὰν οἱ σφόδρα ἀντιπολιτευόμενοι νομίζωσιν, ὅτι οἱ Ἕλληνας λαοὶ εἶναι τοσούτον κοῦφοι καὶ εὐήθεις, ὥς νὰ πιεσθῶσι τοιαύτας ἀναισχύντους ψευδογραφίας, ἀπατῶνται ταμέγιστα· μακρὰ πείρα, ἡ ἀπώλεια τοῦ αἰοδίου Κυβερνήτου, ἡ σκευωρία καὶ βραδουργία αἱ ὁποῖαι ἄλλοτε ἐξέβησαν τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸν θυτὸν τῆς ἀπωλείας, θέν τὴν ἀνέστυρεν ἡ χεὶρ τοῦ ὑψίστου, αὐτὰ ὅλα εἶναι πρόσφατα εἰς τὴν μνήμην των. Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ἀνθρώπους τούτους! Ἐὰν νομίζωσι διὰ τοιούτων μέσων νὰ ρίψωσι τὸν Κωλέττην, ἐμωράνθησαν θεβαίως· ἀφείλε Κύριος τὸν νοῦν αὐτῶν.

Εἶναι λύπη ἀξίον τῶνόντι, ἐνῷ ὁ Βασιλεὺς καταγίνεται ἀνεπιδότως διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ λαοῦ, ἐνῷ προσπαθεῖ νὰ τὸν θέσῃ εἰς εὐτυχή κατὰστασιν, ἡ βραδουργία ὑποκινεῖ καὶ αὐτὰς τὰς ἐρινύνας τοῦ αἵμου, διὰ νὰ ταράξῃ τὸ κράτος.

Ἑλληνες! ἔχετε παράδειγμα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας τὸν Κυβερνήτην σας, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ συνεδέετο μετὰ τὴν ζωὴν τῆς πατρίδος· ἐνθυμεῖσθε τί ἐπραξάν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του αὐτὰ ταῦτα τὰ σημερινὰ πρόσωπα· ἐνθυμεῖσθε τὰς συκοφαντίας, τὰς σατανικὰς ἐπιβουλάς, τὰς σκευωρίας· ἐνθυμεῖσθε πῶς μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀπωλείσθη ἡ περιουσία σας, ἡ τιμὴ σας ἐπεβουλεύθη, καὶ ἡ ζωὴ σας δὲν ἦτον εἰς ἀσφάλειαν· τὴν κατὰστασιν ἐκείνην προσπαθοῦσιν ὅλγοι τινὲς νὰ ἐπαναφέρωσιν· ἀλλ' οἱ μωροὶ πρὸς κέντρα λακτίζουσι.

Ἐνθυμούμεθα κατὰ τὸ 1830, εἶχε καταχωρηθῇ ἄρθρον διεξοδικὸν εἰς τὴν Παρισιανὴν ἐφημερίδα ὁ Α' ὦν, ἀναφέρον περὶ μιᾶς ἐπιστολῆς, ληρθείσης· δὴθεν ἐξ Ὁδησοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφοῦ περιεγράφοντο ἀπειრა κατὰ τῆς Ἑλλάδος σκευωρίαί, καὶ ὄργανον αὐτῶν ἐδείκνυτο ἐκεῖ ὁ αἰμνηστος Κυβερνήτης, κατεχωρήζετο μίαν ἀνυπαρκτος πρὸς [αὐτὸν ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ Ὁμέρ—Πασσᾶ τῆς Εὐβοίας, εἰς ἣν ὁ Σατράπης οὗτος εὐγνωμόνως εἰς τὸν Κυβερνήτην, διότι ἤρθε τὴν Εὐβοίαν εἰς τὴν ἐξουσίαν του καθὼς καὶ τὴν Ἀττικὴν, καὶ ἄλλας τόσας φράσεις, αἵτινες σκοποῦν εἶχον νὰ δείξωσι τὸν πρῶτον τῆς Ἑλλάδος πολίτην, τὸν εὐεργέτην αὐτῆς, προδότην τῆς.

Δὲν εἶναι τὰ σήμερον γραφόμενα τόσα πανομοιότυπα τῶν τότε γραφόμενων; δὲν προσπαθοῦσι νὰ διαστρέψωσι τοῦ λαοῦ τὴν συνείδησιν, νὰ δυσχεράσῃ τὸν στρατὸν, νὰ διεγείρωσι τὴν ὀροφυλακὴν; δὲν εἶναι πρόσχημα νὰ ἔλθωσι περίξ ἡμῶν ξενικὰ στρατεύματα; τὸ μέλλον θέλει ἀνακαλύψῃ τὰς πολιτικὰς ταύτας σκευωρίας, τὰ πολιτικὰ ταῦτα σχέδια.

Ἀλλὰ θέλετε νὰ σὰς εἰπῶμεν τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον ὁ ἀτυνομικός νοῦς τοῦ συντάκτου τῆς Ἑλπίδος ἀποσιωπᾷ:

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸν Βασιλικὸν λόγον ἐγένετο ἐν τῇ Βουλῇ ἐναντίον τῶν προτρεχόντων τῆς ἀντιπολιτεύσεως· σήμερον ἤρξατο ἐκείνη τῆς Γερουσίας ἥτις, ἐὰν ἀποβῇ ὡς καὶ ἡ τῆς Βουλῆς, πάλιν ἀπελπισία, πάλιν πλοῖα καὶ δύκτια. Πολλοὶ τῶν Κ. Κ. Γερουσιαστῶν εἶχον ἀνάγκην ἐνὸς καρδιακοῦ ἱατρικοῦ, καὶ ἰδοὺ, ὁ συντάκτης τῆς Ἑλπίδος προσφέρει σήμερον πρὸς αὐτοὺς· εἰς μεγάλῃ δόσιν τὴν ἐκ Μονάχου ἐπιστολήν του.

Ἐκ τοῦ ἐκτέκτου Παραρτήματος τῆς Συντηρητικῆς.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ.

Πρώτη

Καταχωρήσεις.

Ἀριθ. 288.

Ὁ παρὰ τῷ Εἰρηνοδικεῖ τῆς Τήνου ἐνεργῶν
Κλητὴρ δηλοποιεῖ δι.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 118 καὶ ἀπὸ 5 Αὐγούστου 1846 ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐμπορικοῦ τμήματος τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν, καὶ κατ' αἰτήσιν τῶν ἐνταῦθα κατοικούντων Κ. Κ. Βαμβῶς χήρας Σαλάχα καὶ Μαριάνας συζύγου Μέρλα τέκνων καὶ κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος Ἀντωνίου Γαβινέλου, ἐκτιθεταί εἰς πλειστηριασμὸν ἐν τῷ δήμῳ Τήνου ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς ἀγορᾶς, ἐξωθεν τοῦ Καφαναίου τοῦ Ἰακώβου Βακοντίου, καὶ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Τήνου Κ. Στεφάνου Κονδύλη τὰ εἰς τὴν ἐντὸς τῆς πόλεως τοῦ αὐτοῦ δήμου τῆς Τήνου κείμενα ἀκίνητα κτήματα τοῦ ὀφειλέτου Νικολάου Φουσκόλου, [μία οἰκία] κατὰ τὴν θέσιν κατὰ Αἰγιαλὸν μετὰ τὸ παρακείμενον αὐτῆς μαγαζεῖον διαδραχμὰς 3662. 10/00, καὶ τῶν τῆς ἐκτελέσεως ἐξόδων, ὡς φαίνονται ἀκριβῶς περιγραφωμένα τόσον τὰ κτήματα καθὼς καὶ τὸ χρέος εἰς τὴν ὑπὸ σημερινὴν ἡμερομηνίαν καὶ ὑπ' ἀριθ. 287 ἐκθεσιν ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως τῶν αὐτῶν κτημάτων.

Ὁ πλειστηριασμὸς τῶν εἰρημίων κτημάτων τελεῖται ἐν δευτέρῳ φεβρουαρίου 1847 ἡμέρῳ Κυριακῇ ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥραν, Π. Μ. μέχρι τῆς δωδεκάτης τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Ἄρθρ. 965 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ τῆς μὲν οἰκίας κατὰ Αἰγιαλὸν, θέλει ἀρχίσαι ἀπὸ τὴν ἐνάτην καὶ τελειῶσι τὴν ἐνδεκάτην, τοῦ δὲ παρακειμένου αὐτῆς μαγαζίου τὴν ἐνδεκάτην καὶ τελειῶσι τὴν δωδεκάτην.

Πρώτη προσφορὰ προσδιορίζεται διὰ τὰ ἀνωτέρω κτήματα ἢ προσφεροῖσιν ἀπὸ τοὺς καταδιώκοντας δανιστὰς Κ. Κ. Βαμβῶν χήραν Σαλάχα καὶ Μαριάναν Μέρλα· δηλ. διὰ τὴν ἐντὸς τῆς πόλεως τοῦ δήμου Τήνου κείμενην οἰκίαν κατὰ τὴν θέσιν κατὰ Αἰγιαλὸν τὴν ἐκτιμηθεῖσαν δραχ. 2500 δραχ. 800, διὰ δὲ τοῦ παρακειμένου αὐτῆς μαγαζίου τοῦ ἐκτιμηθέντος δραχμὰς 1200 δραχ. 400.

Ἡ κατακύρωσις γίνεται πρὸς τὸν προσφέροντα τὰ πλείονα ἀφοῦ παρέλθουν τρία λεπτά τῆς ὥρας μετὰ τὴν τελευταίαν προσφορὰν διδομένου σημείου διὰ σκηπαιίου, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Ἄρθρου 974 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἡ πώλησις γίνεται μετὰ μνηστῆ ἐπιχειρήσεως, τὰ δὲ ἀναφερόμενα κτήματα κατακυρόνται αἰμίως πρὸς τοὺς ἀγοραστάς, ἢ δὲ τοιχοκόλλησις καὶ κοινοποίησις θέλει γίνεαι συμφώνως μετὰ τὰς διατάξεις τῶν Ἀρθρῶν 965, § 2, 967, § 2, 968, 969, § 5, καὶ ἐπόμενα τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐν Τήνῳ τὴν 27 Ὀκτωβρίου 1849.

Ὁ Κλητὴρ

Ἰω. Κυδωνῆς.

Ἀριθ. 287.

Ἐκθεσις

Ἀναγκαστικῆς Κατασχέσεως

Κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 118 καὶ ἀπὸ 5 Αὐγούστου 1846 ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐμπορικοῦ τμήματος τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν καὶ τῆς πρὸς τὸν ὑποφαινόμενον πληρεξουσιότητος δουλοπῆς μου παρὰ τῶν κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος Ἀντωνίου Γαβινέλου Κ. Κ. Βαμβῶς χήρας Σαλάχα καὶ Μαριάνας Μέρλου τέκνων τοῦ εἰρημένου Α. Γαβινέλου, σήμερον τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην 9 Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ δεκάτου οιοστοῦ τσσαρακοστοῦ ἔτους ἔτους ἐν Τήνῳ ἡμέραν τετάρτην τῆς ἐβδομάδος ὥραν 10 Π. Μ. ὁ ὑποφαινόμενος Κλητὴρ τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν διατελῶν παρὰ τῷ Εἰρηνοδικεῖ τῆς Τήνου παραλαβὼν τὸν Δημαρχικὸν Πάριδρον τοῦ Δήμου Τήνου Κ. Λιονάρδον Καρδαμίτσην μετὰ δὴν μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐντὸς τῆς πόλεως τοῦ Δήμου Τήνου κείμενην οἰκίαν κατὰ τὴν θέσιν κατὰ Αἰγιαλὸν τοῦ ὀφειλέτου Νικ. Φουσκόλου καὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ διατρίβοντος εἰς Σμύρνην, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰρημένου Δημοσίου Παρίδρου, μὴ παρόντων δὲ τῶν διαδίκων κατέσχον ἀναγκαστικῶς αὐτὴν τὴν οἰκίαν μετὰ τὸ παρακείμενον αὐτῆς μαγαζεῖον πρὸς ἀπότισιν δραχμῶν 3662. καὶ 10/00 καὶ τῶν τῆς ἐκτελέσεως ἐξόδων, ἡ μὲν οἰκία σύγκειται ἀπὸ ἀνώγειον καὶ κατώγειον, τὸ μὲν ἀνώγειον σύγκειται ἀπὸ μίαν αἵθουσαν, ἐν δωμάτιον καὶ ἐν μαγειρεῖον, ἀναθεν αὐτῆς τῆς οἰκίας ἐν ἑτερον δωμάτιον ἦτοι κίοςκι καὶ ἐν προαύλιον λιθόκτιστον μετὰ σκάλας λιθόκτιστας, τὸ δὲ κατώγειον εἶναι διηρημένον εἰς δύο, πλησιάζει ἀφ' ἐνὸς μέρους μετὰ τὴν οἰκίαν τοῦ Σίμου Ζαλάμα, ἀφ' ἑτέρου μετὰ τὴν οἰκίαν τῶν ἰδίων κληρονόμων τοῦ ποτὲ Α. Γαβινέλου καὶ τὸ παραθαλάσιον, ἐκτιμήθη δὲ ἡ εἰρημένη οἰκία παρὰ τοῦ εἰρημένου Δημαρχικοῦ Παρίδρου ὡς ἐγγιστα δραχμὰς 2500, ἐπρόσφεραν οἱ καταδιώκοντες δανιστὰς δραχμὰς 800. τὸ δὲ παρακείμενον αὐτῆς μαγαζεῖον μετὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐκτιμήθη παρὰ τοῦ εἰρημένου Δημαρχικοῦ Παρίδρου ὡς ἐγγιστα δραχμὰς 1200· ἐπρόσφεραν οἱ καταδιώκοντες δανιστὰς δραχμὰς 400.

Προσδιορίζεται δὲ ἡμέρα τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν ἀνωτέρω κατασχεθέντων κτημάτων ἡ δευτέρα Φεβρουαρίου τοῦ 1847 ἡμέρα Κυριακή, (ἄρθρ. 958 τῆς Πολ. Δικονομίας).

Εἰς πίστωσιν τούτου συνέταξα τὴν παροῦσαν ἐκθεσιν τὴν ὁποίαν ἀφοῦ προηγουμένως ἀνέγνωσα πρὸς τὸν Δημαρχικὸν Πάριδρον Κ. Λιονάρδον Καρδαμίτσην ὑπεγράφη παρ' αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ τοῦ Κλητῆρος.

ὁ Δημαρχικὸς Πάριδρος
Λιονάρδος Καρδαμίτσης.

ὁ Κλητὴρ

Ἰωάννης Κυδωνῆς.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντεγραφῆς.

αὐθήμερον.

ὁ Κλητὴρ

Ἰω. Κυδωνῆς.

Ο ΣΥΝΤΑΓΗΣ

Θ. ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ.